

[Aksel Larsen.]

grundlag vil det beløb, monopoltilsynet mener landbruget bør have i øgede indkomster i kraft af forhøjelse af hjemmemarkedspriserne, være mindre end det, regeringen kalkulerede med i fjor. Da der ligger et sådant brev, siger man, at så er vi altså jantfri; det er et ændret beregningsgrundlag, det forelå ikke i fjor, og hvis vi derfor i fjor havde spurgt monopoltilsynet, havde vi sikkert fået besked om, at det var 100 eller 125 mill. kr., der skulle til. Hvis det ikke er meningen med landbrugsministerens fremdragen af monopoltilsynets brev, så ved jeg ikke, hvad meningen er.

Jeg må imidlertid gøre opmærksom på, at landbrugsministeren selv samtidig i sine taler i går sagde, at dels var der jo spørgsmålet om kompensation til landbruget, fordi det var så elskværdigt at se bort fra prisforhøjelser, dels var der landbrugets almindelige vanskelige økonomiske situation. Ja, det er fuldstændig rigtigt, og det hørte vi jo allerede den 8. oktober, hvor statsministeren i en kort replik her i folketinget sagde (Folketingstidende 1968-69, sp. 394):

„For at det ikke skal være usagt efter hr. Lysholt Hansens sidste indlæg, vil jeg minde om det, landbrugsministeren sagde: bag dette ligger dels et ønske om at skaffe erstatning på grund af den udeladte forhøjelse af hjemmemarkedspriserne, dels — og det er derfor, et skøn efter min opfattelse er acceptabelt — et ønske om at komme landbruget til hjælp i en ekstraordinær, vanskelig situation i efteråret 1968.“

Med andre ord, vi har her også statsministeren, der siger: vi erkender, at de 125 mill. kr. var for meget som kompensation, men i betragtning af landbrugets almindelige økonomiske situation, hvor vi ingen tal havde, men hvor vi skønnede, gav vi dem noget mere.

Enten må regeringen holde sig til denne argumentation, eller også må den holde sig til argumentationen med monopoltilsynets ændrede beregningsmetoder. Men jeg gør opmærksom på, at hvis man holder sig til denne argumentation — og den er jo klartest fremgået af statsministerens udtalelser, som jeg her har citeret dem — siger man altså, at fordi regeringen uden tal skønnede, at

landbrugets økonomiske situation gjorde det nødvendigt at forhøje den af folketinget vedtagne kontantstøtte til landbruget, så gjorde regeringen det uden at spørge folketinget. Og så bliver det unægtelig en lille smule grovere.

Ja, dette skulle siges, og så kan jeg godt forstå, at statsministeren beklager sig over, at man for tredje gang skal have denne sag i folketinget. Den får man også en fjerde gang, nemlig når tillægsbevillingsloven kommer til behandling i folketinget en eller anden gang, vi ved jo ikke hvornår; med det arbejde, regeringen giver folketinget, kan det være, det først bliver til efteråret, hvad ved jeg, men i hvert fald, da må den jo komme op igen, for da skal vi jo dog endelig få lov til at stemme om det.

Må jeg så sige om det, der for os er hovedsagen, nemlig selve forespørgselsens mening og sigte, at det er dette at få vor landbrugspolitik sat under debat og få opklaret, om regeringen har nogen landbrugspolitik, og hvis den ikke har det, så at hjælpe regeringen til muligvis at anskaffe sig en landbrugspolitik. Vi har ikke mærket, at regeringen havde nogen landbrugspolitik. Vi har heller ikke mærket det gennem debatten her. Det er blevet understreget til overflodighed ved, at regeringspartiernes ordførere har haft travlt med at takke den socialdemokratiske tidligere landbrugsminister og sige, at det var dog en eminent tale, han holdt — jeg tror endda, hr. Anders Andersen har givet ham en femogtyveøre for den tale. Det tyder jo ikke på, at venstre i særlig grad har været i stand til at lægge en landbrugspolitik frem, når de skal erklære sig for dækket af, hvad hr. Chr. Thomsen sagde. Nu var efter min opfattelse hr. Chr. Thomsens udtalelser ikke identiske, de var ikke helt parallelle med, hvad landbrugsministeren og hvad regeringspartiernes ordførere sagde; det er så en anden sag. Men når man fra regeringspartiernes side erklærer sig enig såvel med landbrugsministeren som med den tidligere landbrugsminister, minder det unægtelig om den politiske kandestøber, der skulle afgøre, om hattemageren eller strømpemageren havde ret, og sagde: „De har jagu' ret begge to“. Men lad det være.

Det, man kan konkludere debatten med, er dette: regeringen har ingen landbrugspolitik, og den aner ikke, om den vil ændre